

УИЛЯМ ГИБСЪН ХОТЕЛ „НЮ РОУЗ“

Превод от английски: [Неизвестен], 2001

chitanka.info

Седем ноци в тази гробница, Сенди. Седем, взети в заем от времето. Хотел „Ню роуз“. Колко те искам сега! Случвало се е да те удрям. Като го повтарям в паметта си бавно, жестоко и сладко, почти го усещам. Понякога вадя от чантата твоя малък пистолет, прокарвам пръст по гладкия ствол. Китайски, 22-и калибър, дулото не е по-широко от зениците на твоите изчезнали очи. Фокс е мъртъв, Сенди. Той каза, че трябва да те забравя.

Помня, Фокс стърчи до обшития в плюш плот на бара в полутъмен сингапурски хотел, май на Бенкулън стрийт. Ръцете му рисуват различни сфери на влияние, подреждат на невидима дъска вътрешните съперници. С лявата ръка очертава графиката на нечия кариера, а показалецът сочи към мен — сякаш аз съм уязвимото място, което открива в бронираната си мисъл. Фокс е снайперистът във войната на мозъци, посредник в кръстовището на големия бизнес. Той е разузнавач в тайнствените „дзайбацу“, които контролират транснационалните корпорации.

Виждам как Фокс се навъсва. Тръсва глава да опише моите позиции в промишления шпионаж. „Гран — казва той. — Винаги търси Гран.“ Произнася тази дума с напрежение. За Фокс Гран е Чашата на Граал, необходима съставка на човешкия талант, затворена в мозъците на най-ярките учени на света. „Гран не може да бъде записана на хартия — казваше Фокс, — нито на дискета.“

Мангизите се правят от калтаци, които предават своите корпорации. Фокс беше предпазлив и ловък като лисица. Неговите страхотни френски костюми уравнивосяваха една юношеска вихрушка, която не може да стои на място. Винаги се разстройвах като видях как изяществото му пропада, щом се отдалечи от бара — нито един парижки моделиер не можеше да скрие по-ниското ляво рамо. В Берн го хлопнало някакви такси и никой не си направил труда да оправи ключицата му.

Мисля, че поех подире му, защото рече, че е тръгнал на лов за Гран.

И някъде там, по ловните пътеки към Гран, намерих теб, Сенди.

Хотелът с гръмкото название „Ню роуз“ е само купчина от гробници някъде около международното летище Нарита. Пластмасови

капсули три на един метра, които приличат на опадалите зъби на Годзила. На тавана на всяка виси телевизор. По цели дни гледах японски викторини и овехтели филми. Понякога стисках пистолета ти. През равни интервали се чуваха излитащи самолети. Затворил очи, си представях как бялата им опашка постепенно губи формата си. За пръв път те видях в малкото дворче на един шибан бар в Йокохама. Евразийка, със страхотни бедра и смайващо кимоно, китайско копие на известен японски шивач. Тъмни европейски очи, азиатски скули. Помня как после в стаичката изтръска чантата си в търсене на някаква козметика. Пачка нови йени, стар бележник, обвит с ластик, банкова карта на „Мицубиши“, японски паспорт със златна хризантема отгоре и китайски патлак, калибър 22.

Разказа ми кратката история на своя живот. Баща ти бил чиновник в Токио, но вече низвергнат, беден и изхвърлен на улица от „Хосако“, най-могъщата сред дзайбацу. Онази нощ майка ти беше холандка и усукваше безкрайни истории за твоите амстердамски почивки, където гълъбите покриват площадите с мек сивкав килим от гуано.

Не те попитах какво е направил баща ти, за да бъде опозорен. Просто гледах как се обличаш, как отмяташ дългите си прави коси, как прорязват въздуха. Сега „Хосако“ ме преследват. Килиите на „Ню роуз“ са обковани с емайлирани стоманени тръби; когато се катеря по стълбището, наоколо хаотично се сипят снежинки и прикриват следите ми. Отляво броя люковете на гробниците. Надписи на няколко езика предупреждават за глоби, ако изгубиш ключа.

Вдигам поглед да видя как от Нарита излитат самолети. Отиват към моя дом, сега по-далеч от Луната.

Фокс моментално се сети как да те използва, но му липсваше прозорливост да съобрази, че ти също имаш амбиции. Ала лежеше до теб на плажа Камакура и слушаше твоите нощни кошмари, без да вярва на измисленото ти детство, неуловимо и изменчиво под равнодушните звезди. Една детска уста се отваря, за да изповяда поредната версия за миналото си. И всеки път ти се кълнеше, че този вариант е истината, истинската истина. Не ми пукаше, аз обичах бедрата ти.

Веднъж ме остави, изтича до плажа, защото си била изгубила ключа. Намерих го до вратата, притичах до морето и те видях до

колене в приборя. Напрегнато извит гръбнак, очите — устремени някъде в далечината. Не можеше да говориш, трепереше.

Сенди, ти ме остави тук. Както остави цялата бъркотия от вещи. И този пистолет. И козметиката: сенки и червило в пластмасова опаковка. И подарен от Фокс миникомпютър, в който имаше списък на покупките, които си правила. Понякога превъртам този файл, за да се наслаждавам на сребристите записи.

Хладилна камера. Ферментатор. Инкубатор. Система за електрофореза и транслуминатор. Апарат за вживяване на тъкани. Високочестотен течен хроматограф. Цитометър. Спектрофотометър. Четири дузини боросиликатни мехурчести сцинтилатори. Микроцентрофуга. И синтезатор на ДНК с вграден компютър. Плюс необходимият софт.

Не е евтино, Сенди, но смятам, че тогава е плащала „Хосако“. Месец по-късно са искали повече, но тогава вече не можах да те намерят.

Списъкът явно е направен от Хироши. И сигурно в леглото. Хироши Йомиури. Той беше собственост на „Маас Биолабс Лтд“. „Хосако“ искаше да го прилапа. Беше ренде. При това изострено. Фокс следеше гениите инженери с търпението на фанатик, без да откъсва поглед от играчите на всички отбори. Страшно искаше да получи Хирей.

До твоята поява три пъти ме изпрати във Франкфурт, просто да надникна в генетиката. Не да хвърля въдичка, не да кимна, просто да погледам. Ако се съди по всичко, Хироши здравата бе заседнал на немска земя. Беше си намерил немкия с пристрастия към консервативните ценности и суперлъскави ботуши за езда. Купил реставрирана къща на престижен площад. Вземал уроци по фехтовка. И навсякъде със специална храна, страхотен отбор от професионали като светъл еластичен сироп подире му. Като се върнах, рекох на Фокс, че е умряла работа, не можем да се доберем до него.

Ти го направи за нас, Сенди. По единствено възможния начин.

Свързките на „Хосако“ играеха ролята на особени клетки, които защитават майчиния организъм. Ние, Фокс и аз, бяхме мутагени, съмнителни агенти, които се размотават в мътната вода на корпорацията. След като ти пристигна във Виена, ние им предложихме Хироши. На хората от дзайбацу не им мигна окото. Мъртва тишина в

един лосанджелиски хотел. Казаха, че ще помислят. Фокс произнесе на глас името на главния конкурент — „Хосако“. То потъна в мъртвата тишина. Фокс наруши неписаното правило да не се казват истинските имена. „Ще помислим“ — казаха те. Фокс им даде три дни.

Преди Виена бяхме три дни в Барселона. Помня косите ти, сбрани под сиво таке, отражението на високите монголски скули във витрините на антикварните магазини. Крачеше по „Рамблас“ към залива Феникс, край остъклените сергии на „Меркадо“...

Старият „Риц“. В нашата стая е топло и тъмно, а одеялото ни скрива от културата на Европа. Влизах в теб, докато спеше. Беше винаги готова. Виждах как устните ти се свиват в „о“ от изненада. Лицето ти очакваше пак да потъне в пухкавите демодирани възглавници на „Риц“. Докато бях в теб, си въобразявах, че виждам щуротиите на неона, тълпите от зяпачи край гарата в Синдзюку, някаква налудничава електрическа нощ. Ти се клатеше в ритъма на новия век, сънна и чужда всяка нощ.

Във Виена те настаних в любимия хотел на жената на Хироши. Тихата тъга на солидно фойе, плочките на пода, подредени като шахматна дъска. В асансьора — ухание на лимон и пури. Толкова лесно беше да си представиш немкинята там — как крачи с ботушките си по полирания мрамор, но ние знаехме, че този път няма да дойде. Беше заминала на почивка в Рейланд, докато Хироши е на конференция във Венеция. Когато службата за охрана наводни хотела, теб те нямаше. Хироши дойде час по-късно.

— Представете си — каза веднъж Фокс — извънземен, който идва да определи доминиращата форма на разум на планетата. Другоземният се оглежда, после прави избор. Кого ще избере според теб?

Повдигнах рамене.

— Дзайбацу — сам си отговори Фокс, — транснационалите. Плътта и кръвта на дзайбацу са информацията, а не хората. Самата структура е напълно независима от хората, които я съставят.

— Само не започвай пак за Гран — помолих аз.

— „Маас“ не е същото — продължи Фокс, без да ми обръща внимание. — „Маас“ е малък, бърз и независим... Атавизъм. „Маас“ е

въплъщението на Гран.

Помня колко надълго обясняваше за Гран и Хироши. Протонни радиоактивни ядра, моноклонални антители, нещо свързано с белтъчините и нуклеотидите... Нарече ги „луди белтъчини“. Бързи премествания във веригите. Каза, че Хироши е истинско чудовище; че е от онези, които събарят старите представи, измислят нови науки, радикално преосмислят цели области от знанието. „Структурна основа“ — казваше Фокс и гърлото му прегракваше от непредставимото богатство на тези две думи с мириса на милиони долари.

„Хосако“ желаеха да получат Хироши, но и за тях Гран бе висока бариера. Искаха той да работи в изолация.

Заминах за Маракеш, древния град на Медина. Потърсих лабораторията, преоборудвана за производството на извлеци от феромони. Препаратът се купуваше с пари на „Хосако“.

По-късно с един потен португалски бизнесмен минахме през пазара Джемаха ел Фна в обсъждане на флуоресцентното осветление и шкафовете за екстракция. Пазарът бе наблъскан с фокусници, танцьори, гадатели, хлапета, грънчари, които въртят колелото с крака, и сакати просяци — всички те под мултипликационните холограми с реклами на софтуер.

Крачехме между балите сурова вълна и пластмасови канчета с китайски микрочипове. Намекнах, че моите работодатели възнамеряват да произвеждат синтетичен бета-ендорфин. Винаги подхвърлям нещо, достъпно за разбиране.

Сенди, понякога си спомням за теб в Хараюка. Затварям очи и тук, в тази гробница, те виждам мислено... Блясъкът на кристалния лабиринт от бутици, уханието на нови дрехи. Виждам как скулите ти се катерят по хромираните павилиони с парижки кожи. Понякога те държа за ръка.

Въобразявахме си, че нашите търсения ще завършат успешно, но всъщност ти ни намери, Сенди. Сега разбирам: ти самата упорито си търсела нас или такива като нас. Фокс беше пощурял от възторг и обмисляше как да използва този нов инструмент, блестящ и остър като скалпел. Този инструмент може да ни позволи да прережем

неподатливата Гран Хироши от ленивия майчин организъм на „Маас Биолабс“.

Вероятно дълго си ни дирила през твоите дълги нощи в Синдзюку. Нощите, в които старателно си отделила от разбърканата колода картите на своето минало.

Моето собствено минало отдавна ме бе изхвърлило в нищото. Откъде бих могъл да познавам онези странни навици, като у Фокс — да разкъсваш през нощите бележници, да преписваш документи. Нареждаше удостоверения с чужди имена като при пасианс, пренареждаше ги от място на място, чакаше да се появи някаква картинка. Знаех какво търси. Точно същото ти правеше със своето детство.

Тази нощ в „Ню Роуз“ изтеглям една карта от колодата на вариантите за твое детство. Избирам изходната версия, знаменития „текст от хотела в Йокохама“, изречитиран в онази първа нощ в леглото. Избирам опозорения баща, служител на „Хосако“... Какво великолепие — майка холандка, през летата — в Амстердам, мек килим от птичи гуано...

От зноя на Маракеш — в климатизираните фойета на „Хилтън“. Докато четях съобщението ти, влажната риза залепваше около кръста ми като компрес. Цялата игра се въртеше от теб, ти беше ударът: Хироши ще изостави жена си. Без никакви усилия се бе свързала с нас, дори през плътната преграда на службите за охрана. Коя, ако не ти, би могла да покаже на Хироши едно място супер, където поднасят гъсто кафе и виенски кифлички. Твоят любим сервитьор — с посребрени коси, куц с десния крак — работеше за нас. Шифрованите записи прибираще заедно с лепените салфетки.

Днес цял ден следя малкия вертолет, който рисува концентрични кръгове над моята микроскопична държава, земята на моето изгнание — хотел „Ню Роуз“. През отвора на люка наблюдавам как сянката му облизва зацапания с някакво масло бетон. Близо е, съвсем близо.

От Маракеш излетях за Берлин. Там се срещнах с един тип от Уелс и започнахме подготовката за изчезването на Хироши.

Механиката беше сложна, прецизна, като медните механизми и пълзящите огледала в театралните магии от викторианската епоха.

Крайният ефект трябваше да бъде безкрайно прост. Хироши ще отиде да огледа един мерцедес с водороден генератор — и ще изчезне. Дузина агенти, които го следят непрекъснато, ще наобиколят колата като разтревожени мравки. После цялата служба за охрана на „Маас“ ще се разтегли като епоксидна смола към мястото, където генетикът е изчезнал.

В Берлин се справят бързо. Даже успях да уредя последна нощ с теб. Скрих това от Фокс — щеше да ръмжи излишно. Вече не помня името на градчето, където ме очакваше. Беше в главата ми не повече от час, докато натисках педала по аутобана под сивкавото рейнско небе. И съвсем го забравих в прегръдката ти.

Някъде към сутринта заваля. Нашата стая имаше един прозорец, висок и тесен; седях до него и гледах как дъждът сресва реката със сребристия си гребен. Вслушвах се в равномерното ти дишане. Под ниските каменни арки изтичаха порои. Улицата беше пуста. Европа беше като мъртъв музей.

Бях вече ти поръчал самолетен билет с новото ти име, за Маракеш през Париж. Ти ще бъдеш на път, когато аз ще дръпна последната нишка — и Хироши ще изчезне от погледите.

Беше оставила пътната си чанта върху старото орехово писалище. Докато спеше, разрових вещите ти и изхвърлих всичко, което може да заплаши новото ти прикритие. Взех китайския пистолет калибър 22, миникомпютъра и банковия чип. Сложих нов холандски паспорт и чип от швейцарска банка на същото име.

Ръката ми се плъзна към нещо плоско. Извадих го — дискета. Безимена, без лепенки. На ръката ми лежеше самата смърт, все още във вид на кодове, но в очакване да ужили. Клечах и следих дишането ти, бавното повдигане и падане на гърдите. Полуотворените устни и в леката подутина на долната — нещо като синина.

Дискетата върнах в чантата ти. Като легнах, ти само се размърда и се приближи до мен. В твоето дишане има нещо от електрическата нощ на Нова Азия; бъдеще, което поемаш като лек ликьор и промиваш всичко, освен идващото мигновение. В това беше тайната на твоята магия — живееш извън историята, само в настоящето. Тогава ти ме взе със себе си в собственото си настояще — за последен път.

В просъница чувах как изсипваш в чантата ми козметиката си. „Сега съм холандка — рече, — трябва да съответствам.“

Отвялякоха доктор Хироши Йомиури във Виена, на тиха пресечка близо до Зингерщрасе, на две пресечки от любимия хотел на жена му. В една ясна октомврийска сутрин, пред очите на десетина свидетели доктор Йомиури изчезна...

Отиде в Страната на огледалата. Зад сцената имаше добре смазана игра на викториански часовников механизъм.

В хотела ми в Женева позвъни оня от Уелс. Работата е свършена. Хироши пропадна в заешка бърлога и се отправя към Маракеш.

Докато си наливах уиски, си помислих за бедрата ти. След ден ще се срещнем с Фокс в Нарита, в бара на летището „Джапан Еърлайнс“, където сервират суши. Току-що бе слязъл от самолет на „Еър Мароко“ изморен и тържествуващ. Разбира се, не говореше за нищо друго, освен за Хироши. „Хареса ми“ — имаше предвид лабораторията. „Обича те“ — имаше предвид теб. Усмихнах се, защото бе обещала след месец да се видим в Синдзюку.

Твоето евтино патлаче в хотел „Ню роуз“. Хромът е започнал да се олющва. Груби китайски щампи от евтини метали. Върху двете страни на ръкохватката се вият червени пластмасови дракони. По-скоро детска играчка, отколкото оръжие.

Фокс нагъваше суши на летището, изпаднал в еуфория от лекотата на операцията. Рамото го болеше, но рече: майната му. Вече има пари за най-добрите лекари. Кой знае защо за мен парите на „Хосако“ нямаха особено значение. Не, не се съмнявах в новите ни богатства. Беше естествено — бяха дошли с новия ред на нещата като признак на това друго, което вече сме.

Бедничкият Фокс. Със сините си оксфордски ризи, колосани до втвърдяване, с парижките си костюми от скъпи меки тъкани. Седеше, джвакаше суши в зеленикавото сепаре, а дните му вече бяха преброени.

Стъмни се. Гробниците на „Ню роуз“ се осветяват с прожектори върху пъстри стоманени пилони. Изглежда тук нищо не се ползва по

предназначението му. Всичко е нещо бивше в употреба, всичко е отживяло времето си. Преди четирийсет години тези капсули са били в Токио или Йокохама, удобство за тогавашните пътуващи бизнесмени. Може би в нещо такова е спал и баща ти.

Вечерният бриз донесе шумове от игралната зала и миризмата на задушено месо с плодове. Аз нагъвам пастет от скариди върху оранжеви оризови филийки. Прелитат самолети.

През последните дни заемахме с Фокс съседни стаи на 33-ия етаж на хотел „Хайот“. Никакви контакти с „Хосако“. Платиха ни и веднага изтриха всички данни за сделката от официалната памет на корпорацията.

Но Фокс не униваше. Хироши беше негов замисъл, негов проект. У него се появиха собственически, почти бащински интереси към Хироши. Гран беше всичко за него. Затова Фокс настоя да не прекъсвам връзката с португалеца от Маракеш, който приятелски се съгласи да надникне в лабораторията на Хироши.

Позвъни ни от автогарата на Джемах ел Фна, в слушалката се чуваха призивите на носачите. „В Маракеш се върти някаква тайнствена игра“ — каза той в първия ни разговор. Фокс кимна: „Хосако“.

Десетина разговора — и аз забелязах промяна в поведението на Фокс, стана разсеян и раздражителен. Дълго гледаше от прозореца на стаята си на 33-ия етаж Императорските градини долу, потънал в мисли, които не искаше да сподели.

„Поискай по-подробно описание“ — каза след седмица. Струваше му се, че човекът, който нашата връзка е видял да излиза от лабораторията на Хироши, прилича на Менер — водещ специалист в лабораторията по генно инженерство на „Хосако“.

Той е — рече Фокс след поредното позвъняване. После му се стори, че е разпознал Шедън, ръководителя на групата по протеини. И двамата не бяха виждани повече от две години извън оградата на научното градче. Ставаше очевидно, че в Медина тихичко прибират водещите учени на „Хосако“, на летището в Маракеш грациозно размахваха крила от въглеродни влакна черните служебни „лири“. Фокс поклащаше глава. Той беше професионалист и във внезапното струпване в Медина на най-добрите умове на корпорацията той виждаше огромен провал за дзайбацу.

„Господи — мърмореше си той, наливайки си уиски с черен етикет, — докараха целия отдел по биология. Само една бомба... Една граната в нужното време и на нужното място.“

Напомних му за така нареченото „пренастищане с агенти“. Вероятно службата за охрана на „Хосако“ вече го използва. Такова масирано проникване на агенти в Маракеш е възможно само със съдействието на мароканското правителство.

— Зарежи всичко — казах. — Ти свърши своето. Продаде Хироши, точка и край.

— Зная какво става — отвърна той. — Това вече съм го виждал.

Каза, че в работата на всяка лаборатория има един неуправляем фактор на неочакваност. „Това е краят на Гран“ — рече. „Когато един изследовател почти е стигнал до удара, за другите е трудно, почти невъзможно да повторят резултатите му. Още повече, че в случая с Хироши идеите вероятно противоречат на основните възгледи в областта на генното инженерство. Обикновено такива вундеркинди ги прехвърлят от собствената им лаборатория в корпоративната — хайде сега да те видим на какво си способен. Няколко безсмислени на пръв поглед настройки — и изведнъж работата тръгва. Дреболия някаква, глупост, но процесът тръгва и никой не разбира защо...“

„Рискуват здравата — продължи той. — Онези гъзоблизци казаха, че ще изолират Хироши, ще го държат далеч от научните проучвания. Говняри. Готови са да си продадат задниците, в «Хосако» има борба за власт. Заради някаква дребна надежда за успех продават хората си. Когато Хироши ритне стола изпод задника на генното инженерство, пичовете от Медина ще бъдат вече готови. — Допи уискито си и продължи: — Върви да спиш. Прав си, всичко е свършено.“

Наистина се опитах да заспя, но телефонът ме събуди. Пак Маракеш, белият индикатор за спътникова връзка, водопад от страхове на португалски.

„Хосако“ не е замразила кредита ни, той просто е изчезнал като след размахване с вълшебна пръчица. Митичното злато. Току-що бяхме милионери в най-твърдата в света валута — и вече сме бедняци. Събудих Фокс.

— Това е Сенди — каза той. — Тя го е продала. Агентите на „Маас“ са я вербували във Виена. Боже мой.

Равнодушно гледах как разпаря стария си кожен куфар с армейски нож. Между дебелия картон и външната кожа имаше три златни блокчета, залепени с тиксо. С някаква гъвкави пластини отгоре, с печати от хазната на някакво предало богу дух африканско правителство.

Трябваше да го знам по-рано, гласът ми звучеше безжизнено. Казах: „Не!“. Изглежда произнесох името ти. „Забрави я — каза той. — Ловците на глави са подире ни. «Хосако» ще реши, че ние сме ги изпързали. Грабвай телефона и провери сметките ни.“

Кредитът ни беше изчезнал. В банката отричаха изобщо да сме имали кредит. „Ще я разкъсам с нокти“ — изръмжа Фокс.

И хукнахме. През служебния изход направо в лудницата на уличното движение на Токио. Едва тогава осъзнах колко са дълги ръцете на „Хосако“.

Вратите бяха затворени. Хората, с които две години преговаряхме, ни гледат с празни лица и виждам как в погледите им щракват железни капани. Хуквахме преди да се доберат до телефоните. Навсякъде срещяхме изхвърляща ни обратно назад глуха мембрана. Нямахме никакви шансове да потънем безвъзвратно.

През по-голямата част от деня ни позволяваха да се измъкваме. После изпратиха хрътките си да строшат за втори път ключицата на Фокс.

Не зная какво точно е станало, но го видях как пада. Бяхме в универмага в Ганза час преди да го затворят, бягахме по пасажите... и изведнъж Фокс лети в широка дъга надолу, направо върху купчината стоки от Нова Азия. Кой знае защо мен ме изпуснаха и по навик продължих да бягам. С Фокс пропадна и златото, но в джоба си имах стотици нови йени. И тичах, и тичах. По целия път до хотел „Ню Роуз“.

Сега е моят ред.

Ела с мен, Сенди. Чуваш ли как припуква неонът по пътя до международното летище Нарита? Няколко закъснели комара кръжат над прожекторите.

Знаеш ли кое е най-смешното, Сенди? Понякога ми се струва, че никога не те е имало. Фокс веднъж рече, че ти си ектоплазма, призрак, роден от икономическите кризи. Призракът на новия век, който се материализира в леглата на стотиците „хилтъни“ и „шератони“.

Сега галя с пръст спусъка на твоя пистолет и моята ръка ми се струва толкова далеч.

Помня как португалската свръзка, забравил английския, се мъчеше да ми обясни това на четири други езика. Стори ми се, че Медина гори. Не, не Медина, а мозъците на най-добрите учени от „Хосако“.

Умник беше Фокс, докато бягахме, бе изчислил всичко. Дори не се наложи да споменавам за дискетата в твоята чантичка.

„Някой е препрограмираше синтезатора на ДНК — каза той. — И без друго тази играчка ставаше само за създаване на някаква макромолекула за една вечер. За какъв дявол тогава са вграденият компютър и потребителският софтуер?“ Скъпичко, Сенди. Но пък нищо в сравнение с това, което ти струваш на „Хосако“.

Надявам се „Маас“ да са ти платили добре. Дискетата е на дланта ми. Аз, разбира се, знаех всичко, но не сбрах смелост да погледна фактите в лицето. Аз самият сложих кода на вирусния менингит на мястото му и легнах до теб.

Точно затова умря Манер, а с него и всички останали учени. Включително Хироши. Шедън остана жив, но с неизлечимо увреждане на мозъка — това едва ли може да се нарече живот.

На Хироши изобщо не му е хрумвало да помисли за последиците от един рутинен експеримент. Белтъчините, чиито програми е въвеждал, за абсолютно безвредни. Тъй че синтезаторът си е прещраквал цялата нощ, настройвайки вируса според инструкциите на „Маас Биолабс ЛТД“.

„Маас“ — малък, бърз, безпощаден. Истинското възплъщение на Гран.

Правата като стрела магистрала към летището. А аз крещях на оня португалски глас и настоявах да ми каже какво е станало с жената на Хироши. Изчезнала е — каза. И викторианският часовников механизъм отново заскърца.

Та значи така. Наложил се Фокс да падне от четвъртата тераса на универмага с три толкова трогателни златни блокчета и да си счупи

гръбнака за последен път. Всички клиенти го гледаха в пълно мълчание, преди да се разкрецят.

Нямам сили да те мразя, момичето ми. А вертолетът на „Хосако“ се върна. Светлините му са угасени; той лови в инфрачервено, опипвайки всяка топла плът. Проглушен вой и той започва да маневрира, обръща се насам, към „Ню роуз“. Мълниеносна сянка на фона на светлините на Нарита.

Всичко е наред, момичето ми. Само, моля те, ела и ме вземи за ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.